

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.565 van 14 oktober 2015
in de zaak A. 216.843/XIV-36.637**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mieke Van den Broeck
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 1 september 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 150.279 van 31 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 september 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en de algemene beginselen van

behoorlijk bestuur, te dezen het rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel, zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste en het tweede middel zijn in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

1.2. Met de aanvankelijk bestreden beslissing werd verzoekers verblijfsrecht ingetrokken op grond van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde verzoeker dat dit beginsel “op zichzelf geen wettelijke grondslag voor een beslissing tot intrekking [kan] vormen wanneer een specifieke wetsbepaling op de concrete situatie van toepassing is” en dat te dezen artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet van toepassing is.

In het bestreden arrest wordt in antwoord daarop geoordeeld dat artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet in voorliggende zaak niet van toepassing is “aangezien verzoeker, gezien artikel 47, eerste lid, 2° van de wet van 25 april 2007, beschikte over een verblijfsrecht van onbepaalde duur” en dat “de wetgever daarenboven uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het algemeen rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’ van toepassing blijft en er zelfs voor opteerde dit uitdrukkelijk in een wetsbepaling op te nemen - met name in artikel 42*septies* van de Vreemdelingenwet, dat geen enkele termijn voorziet”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst ook op de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet waarmee onder meer artikel 42*quater* wordt ingevoegd waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat “de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, [...] van toepassing [zijn] onder voorbehoud van artikel 42*septies* [...] dat in overeenstemming met de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat “de wetgever in de gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ als juridische grondslag heeft aanvaard om een verblijfs- of vestigingsrecht te beëindigen” en dat “het gegeven dat in de bestreden beslissing op dit punt niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar enige bepaling van de Vreemdelingenwet [...] in voorliggende zaak dan ook niet [leidt] tot de vaststelling dat niet zou zijn voldaan aan de vereisten die voortvloeien uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet”.

1.3. “*Fraus omnia corrumpit*” is een algemeen rechtsbeginsel waarop de aanvankelijk bestreden beslissing vermocht te steunen. Verzoeker kon dit motief in die

aanvankelijk bestreden beslissing lezen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve op wettige wijze vaststellen dat de formele motiveringsplicht niet is geschonden. Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, kon verzoeker zich niet dienstig beroepen op artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en voorziet artikel 42^{septies} van diezelfde wet in geen enkele termijn. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 april 2012 moet worden opgemerkt dat in het Belgische recht geen precedentenwerking wordt aanvaard. Verzoeker laat trouwens na om aan te tonen dat het voorwerp van het met dat arrest behandelde beroep gelijkaardig zou zijn aan het zijne.

Het eerste en het tweede middel zijn in die mate kennelijk ongegrond.

2. In het derde middel gaat verzoeker voorbij aan de uitgebreide motivering die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ontwikkelt in antwoord op de door hem aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. De kritiek van verzoeker dat “het bestreden arrest [...] ten onrechte geen rekening [houdt] met het recht op privéleven van verzoeker” mist dan ook feitelijke grondslag. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien oktober tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams